

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/18/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6925010216
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Datlová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6925010216.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ivany Datlovej a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a JUDr. Štefana Nováka, LL.M., v trestnej veci obžalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., stíhanej pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 31. marca 2026 prejednal odvolanie obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota, pracovisko Revúca, sp. zn. 19T/35/2025 – 167 zo dňa 08. januára 2026 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovanej A. B. proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota, pracovisko Revúca, sp. zn. 19T/35/2025 zo dňa 08. januára 2026 **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota, pracovisko Revúca, sp. zn. 19T/35/2025 – 167 zo dňa 08. januára 2026 bola obžalovaná A. B. uznaná za vinnú z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v období od 08.03.2024 do 24.10.2024 si v Tornali a inde neplnila vyživovaciu povinnosť voči svoju synovi D. E., nar. XX.XX.XXXX, pričom vyživovacia povinnosť jej vyplývala z ustanovenia § 62 ods. 1 a nasledujúcich ustanovení Zákona o rodine a bola jej aj určená rozsudkom Okresného súdu Košice II, sp. zn. 25P/37/2010 zo dňa 10.05.2011 a rozsudkom Mestského súdu Košice, sp. zn. 79P/8/2023 zo dňa 16.01.2024 tak, že je povinná prispievať na výživu svojho syna sumou vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa mesačne, vždy do 20. dňa v mesiaci vopred na účet Reedukačného centra v Tornali, Mierová 137, pričom svoju vyživovaciu povinnosť si úmyselne pravidelne neplnila, pričom v uvedenom období nebola evidovaná ako uchádzačka o zamestnanie, a týmto konaním jej vznikol dlh na výživnom vo výške 280,65 eur.

Za to bola podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona odsúdená na trest odňatia slobody vo výmere päť mesiacov, na výkon ktorého bola podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradená do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku, čo do výroku o uloženom treste odňatia slobody, podala obžalovaná prostredníctvom svojej obhajkyne odvolanie písomným podaním zo dňa 20. 01.2026, ktoré bolo odôvodnené podaním doručeným okresnému súdu dňa 04.02.2026.

Uložený trest namietala ako neprimerane prísny s ohľadom na osobu obžalovanej, okolnosti spáchania skutku a nesprávne vyhodnotenie poľahčujúcich okolností. Argumentovala, že súd u obžalovanej nesprávne prihliadol len na jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l), pretože z vykonaného dokazovania vyplynula existencia ďalších poľahčujúcich okolností, ktoré súd buď prehliadol alebo ich nesprávne právne posúdil. Obžalovaná sa v rozhodnom období nachádzala v nepriaznivej sociálnej

a finančnej situácii, nemala stabilný príjem, resp. bola odkázaná na dávky v hmotnej núdzi. Má desať detí a hoci sú niektoré z nich umiestnené v soc. ústavných zariadeniach, musí sa o ne starať, a preto nemá priestor a čas pracovať na riadnu pracovnú zmluvu alebo mať iný príjem z práce, okrem príjmov zo sociálnych dávok, ktoré však nepokrývajú náklady na výživné pre malol. dieťa, ktoré sa v konaní riešilo. Neplnenie vyživovacej povinnosti preto nebolo prejavom ľahostajnosti, či úmyselného vyhýbania sa povinnosti, ale dôsledkom objektívnej neschopnosti plniť ju v plnom rozsahu, čo predstavuje okolnosť hodnú osobitného zreteľa, ktorú je potrebné hodnotiť ako poľahčujúcu. Pri ukladaní trestu bolo potrebné prihliadať aj na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, pretože obžalovaná od začiatku trestného konania spolupracovala s orgánmi činnými v trestnom konaní, dostavovala sa na úkony, vypovedala pravdivo a svojím postojom nesťažovala priebeh konania. Uložený nepodmienečný trest neplní ani svoj preventívny účel, pretože fakticky znemožňuje splácanie výživného a zhoršuje sociálnu situáciu obžalovanej, a preto je v rozpore so zásadou individualizácie trestu v zmysle § 34 Trestného zákona.

Navrhla, aby odvolací súd zrušil výrok o treste napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku a po opätovnom zhodnotení poľahčujúcich okolností obžalovanej uložil trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu alebo miernejší nepodmienečný trest.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací skôr, než začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie obžalovanej bolo podané včas, v lehote stanovenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku, bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku. Vo veci nariadil verejné zasadnutie, ktoré za splnenia procesných predpokladov vykonal v neprítomnosti obžalovanej a poškodeného, za osobnej účasti obhajkyne obžalovanej a prokurátora.

Zástupca krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhol zamietnuť odvolanie obžalovanej ako nedôvodné, považujúc napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu za zákonný, vrátane uloženého trestu.

Obhajkyňa obžalovanej sa na verejnom zasadnutí pridržiavala obsahu podaného odvolania a navrhla, aby odvolací súd obžalovanej uložil miernejší trest s podmiennečným odkladom jeho výkonu s prihliadnutím aj na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací orgán odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom také chyby nezistil.

Primárne je nutné konštatovať, že výrok o vine obžalovanej A. B., ktorým bola uznaná za vinnú z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, ako je vyššie uvedený, už nadobudol právoplatnosť, pretože obžalovaná voči nemu opravný prostriedok nepodala. Keďže odvolací súd v napadnutom rozsudku vo vzťahu k výroku o vine a ani v postupe súdu predchádzajúcom tomuto výroku nezistil chyby odvolaním nevytýkané a odôvodňujúce podanie dovolania, z podnetu obžalovanou podaného odvolania preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku len výrok o uloženom treste a dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej A. B. nie je dôvodné.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Podľa ods. 4 citovaného zákonného ustanovenia, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu.

Vo vzťahu k uloženému trestu odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 Trestného poriadku dostatočne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34 ods. 1 – ods. 4, § 36, § 37, § 38 ods. 2 Trestného zákona, na ktoré je povinný prihliadnúť a v odôvodnení napadnutého rozsudku na 6. strane dostatočným spôsobom uviedol, prečo obžalovanej uložil trest odňatia slobody vo výmere päť mesiacov nepodmienečne. Jeho skutkovú a právnu argumentáciu nie je potrebné a ani účelné opakovať, pretože prvostupňové a odvolacie rozhodnutie tvoria jeden celok, a preto naň v podrobnostiach odkazuje.

Odvolací súd preskúmal výrok o treste a zistil, že súd prvého stupňa obžalovanej správne ukladal trest podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého sa odňatím slobody až na dva roky potrestá ten, kto najmenej dva mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nebanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovať iného, keď ju za skutok opísaný v skutkovej vete prvostupňového rozsudku uznal vinnou, že si v období od 08.03.2024 do 24.10.2024 úmyselne neplnila vyživovaciu povinnosť voči svojmu synovi D. E., nar. XX.XX.XXXX, ktorá jej bola určená súdnym rozhodnutím vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené neploleté dieťa, čím jej za uvedené obdobie vznikol dlh na výživnom vo výške 280,65 eur. Pri určení druhu trestu a jeho konkrétnej výmery u obžalovanej A. B. správne, v súlade s § 34 ods. 4, § 38 ods. 2 Trestného zákona a so zisteným skutkovým stavom veci zohľadnil jednu poľahčujúcu okolnosť, a to, že sa k spáchaniu trestného činu priznala a úprimne ho oľutovala (§ 36 písm. l) Trestného zákona) a zároveň u obžalovanej správne vzhliadol jednu priťažujúcu okolnosť, a síce, že už bola v minulosti za trestný čin odsúdená (§ 37 písm. m) Trestného zákona), teda pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností bol vyrovnaný. Správne u obžalovanej zohľadnil 39 záznamov v Centrálnnej evidencii správnych deliktov a priestupkov (ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu 56 záznamov) a 5 záznamov v registri trestov (v jednom prípade sa na ňu hľadí, akoby nebola odsúdená), na ktoré v podrobnostiach poukázal. Vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že trestný čin, za ktorý je aktuálne trestne stíhaná, spáchala v skúšobnej dobe podmiennečne odloženého výkonu trestu odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, ktorý jej bol uložený trestným rozkazom Mestského súdu Košice sp. zn. K2-4T/32/2023 zo dňa 29.06.2023, právoplatným dňa 05.02.2024 za prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, pričom skúšobná doba 1 rok a 6 mesiacov plynula do 06.08.2025. Navyiac, za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona už bola obžalovaná v minulosti odsúdená na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere štyri mesiace, a to trestným rozkazom Okresného súdu Košice 2 sp. zn. 6T/5/2021 zo dňa 26. 02. 2021, ktorý vykonala dňa 01.10.2021, čo okresný súd správne zistil a správne právne vyhodnotil ako špeciálnu recidívu.

Za tejto skutkovej situácie, v súvislosti s úvahami o druhu a výmere trestu v zmysle § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona dospel aj odvolací súd k záveru, že obžalovanej uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov je zákonný, pretože obžalovanej bol uložený zákonom predpokladaný druh trestu v rámci zákonom upravenej trestnej sadzby a zároveň je aj primeraný s ohľadom na spôsob spáchania činu, osobu obžalovanej a možnosti jej nápravy a zohľadňujúci jednak represívny ako aj preventívny účel trestu z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie a ostatné zákonné požiadavky v zmysle § 34 ods. 1 a ods. 4 Trestného zákona a zásady ukladania trestov. S ohľadom na obsah odpisu registra trestov je u obžalovanej potrebné konštatovať, že doposiaľ uložené podmiennečné a aj nepodmienečné tresty odňatia slobody zjavne nemali na ňu dostatočný výchovný vplyv a nesplnili svoj účel, keďže obžalovaná sa naďalej dopúšťa druhovo rovnakej trestnej činnosti, navyše aktuálne aj v skúšobnej dobe podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody, ktorá jej plynula do 06.08.2025 a v ktorej mala preukázať svoje polepšenie a viesť riadny život bez dopúšťania sa protispoločenského konania. Napriek dobrodeniu zákona v podobe podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody obžalovaná rezignovala na svoju povinnosť viesť riadny život a opätovne spáchala úmyselný trestný čin. Nemožno pritom prehliadnúť, že hoci má obžalovaná 10 detí, starostlivosť o väčšinu z nich prevzal na seba štát a zákonom stanovená povinnosť obžalovanej ako rodiča vyživovať svoje dieťa bola určená v minimálnom zákonom určenom rozsahu, avšak ani túto obžalovaná neplnila. V uvedených súvislostiach nemožno uložený trest považovať za neprímerane prísny.

S poukazom na uvedené nebolo možné prisvedčiť odvolaniu obžalovanej, že uložený trest je neprímerane prísny a s poukazom na § 49 ods. 2 Trestného zákona jej nebolo možné uložiť ani trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu, pretože obžalovaná bola odsúdená

za úmyselný trestný čin, ktorý spáchala v skúšobnej dobe jej predchádzajúceho odsúdenia, čím bola možnosť ukladania podmieneného trestu odňatia slobody vylúčená. Do úvahy neprichádzalo ani priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, pretože skutková situácia v danej veci bola jednoznačná a nevyžadovala osobitnú súčinnosť, resp. pomoc obžalovanej pri objasňovaní trestného činu.

Podľa § 319 Trestného poriadku; odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Z vyššie uvedených dôvodov rozhodol krajský súd o odvolaní obžalovanej proti výroku o uloženom treste tak, že ho ako nedôvodné zamietol, a to pomerom hlasov 3:0 (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.